

i Msgr. Fourrey biskup Belley u »La Semaine catholique du diocèse de Belley« 14. X 1971, p. 318. Temeljna je misao ista: Crkveni pogreb nije odavanje časti već molitva zajednice za jednog pokojnog člana koji dolazi pred Boga. Nitko nema pravo javno proglasiti nekoga grešnikom, koga bi Bog od sebe odbacio. Ne radi se — vele — o postupku koji bi bio proti kan. 1240, već o blažem i širem tumaču istog kanona § 1 o »znakovima pokajanja« i životnom kontekstu novoga duha pastoralnog djelovanja među onima koji su još na životu. (»La Documentation Catholique« No. 4, 1972, p. 195—196).

Slično proučavanje trebalo bi svakako obaviti i kod nas. Ozbiljno i odmah. Na razini raznih svećeničkih skupova uz sudjelovanje vjernika, koji mogu dati razboritih savjeta i sugestija. Suodgovornost ne znači pasivno čekanje svega »odozgo«. Hijerarhija ima donijeti mjerodavnu odluku, ali ona i očekuje poticaje i sugestije svih koji žele dobro Crkvi.

Dr Dominik Budrović OP

DOPIS UREDNIŠTVU

Uredništvu »Službe Božje«

Makarska

Liturgijsko-pastoralni list »Služba Božja« uistinu nije, ni po mom mišljenju, pogodan prostor za »svećeničke svađe i osuđivanja hijerarhije« — kako to ustvrdi Srećko Bošnjak u Vašem listu br. 1/1972, str. 50. Samo, jednako sam uvjeren da je jedan liturgijsko-pastoralni list još manje pogodan prostor za iznošenje neistinitih tvrdnji.

Naime, Srećko Bošnjak tvrdi da nije »čuo ni za jednog franjevacu ovih posljednjih godina, da bi javno izrekao ili napisao i jednu lijepu riječ o mostarskom biskupu i dijeć. svećenicima u Hercegovini... Zašto oni prema nama ne bi pokazali malo više ljubavi! Zar smo mi luteranci... Zar nas treba uništiti u plinskim hitlerovskim komorama?«

Možda bi neuvjerljivo bilo navoditi »javno izrečene lijepe riječi«, pa donosim samo jedan primjer »napisane lijepe riječi« u obranu auktoriteta mostarskog biskupa. Provincijal hercegovačkih franjevaca dr fra Rufin Šilić objavio je službenu opomenu podložnoj braći o »uvredljivim riječima i pismima« (br. 955/68 od 17. prosinca 1968., u glasilu provincije hercegovačkih franjevaca »Mir i Dobro« 8/1968, str. 3). U toj opomeni, između ostaloga, stoji i ovo: »No najgore je, ako se tkogod drzne protiv bilo koje crkvene vlasti, a posebno protiv našega preuzvišenoga Biskupa, pismeno ili usmeno, izreći bilo što uvredljivo. Ovim upozoravam braću, da će se takve stvari smatrati još težim prekršajem nego bi to bilo u običnim prilikama. Situacija je takva, da moramo svoje poštovanje prema crkvenim poglavarima isticati i češće i otvorenije nego inače.«

Ta »javno napisana lijepa riječ« u obranu auktoriteta mostarskog biskupa od strane prvog hercegovačkog franjevca dobro je poznata »Kancelariji biskupskog ordinarijata Mostar«, pa bi, prema tomu, bilo za očekivati da bude poznata i konzultoru iste »Kancelarije« »dijeć. svećeniku« Srećku Bošnjaku!

Nadalje, Srećko Bošnjak piše: »Kod mene bijaše preklani jedan švicarski franjevac: P. Martin Fister. Prije toga su ga naši

franjevci vodili baš u te nesretne Grude. I tumačili mu, zašto se ne mogu odreći tih župa, koje su dosad pastorizirali; jer gube prihode! Prema tome ne radi se o slavi Božjoj i spasenju duša! A to je žalosno! Zar ne, moj Fra Jure?»

Upozoren na to što mu je Srećko Bošnjak stavio u usta, P. Martin Fister piše provincijalu hercegovačkih franjevaca u opširnom pismu od 19. siječnja 1972., između ostaloga, i ovo: »Ja sam stvarno bio u Grudama. Samo me tamo nitko nije vodio, nego sam se sam odvezao. Tada sam tu razgovarao s raznim osobama, koje su mi bez mog trženja iznijele svoje brige i zahtjeve. Ukoliko se pravo sjećam, sa mnom su bile tri osobe (dvije žene i jedan gospodin). Nažalost, ne mogu Vam reći njihovih imena jer su potpuno iščezla iz mog sjećanja... Kad me već pitate je li mi tada ili inače ikada bilo koji hercegovački franjevac rekao da se vi ne možete odreći onih župa zbog prihoda, onda Vam mogu pošteno i časno odgovoriti: NIJE. Ne sjećam se ni toga da su mi to rekli oni ljudi u Grudama. Oni su samo govorili: 'Mi tražimo samo franjevce i nikoga drugoga...' Ja sam tada sa Srećkom Bošnjakom razgovarao francuski. Sigurno je da me je on mogao krivo razumjeti. Naravno, žao mi je što je moje ime objavio u jednom časopisu — i to nakon toliko vremena — a da se prije toga nije sa mnom konzultirao...«

Kakva je to ljubav prema hercegovačkim franjevcima natjerala »dijec. svećenika« Srećka Bošnjaka da ono napiše?! Možda uvjerenje da širi »slavu Božju« i radi na »spasenju duša«...

Uz pozdrav u Gospodinu
Mostar, 25. siječnja 1972.

Dr fra Viktor Nuić

ROLAND DE VAUX OP, ARHEOLOG I BIBLIJSKI STRUČNJAK

Suprotno onom što su njegovi slušaoci govorili ili čak napisali, da njegova smrt nije na domaku niti konac životne staze na vidiku, ugasio se život neumornog učenjaka P. Rolanda de Vauxa 10. rujna 1971.

Rodio se 7. XII 1903. u Parizu gdje je i odrastao. Poslije tri godine studija na Sorboni dobio je licence ès lettres. Zatim ulazi u sjemenište u Issy — les — Moulinaux i prima svećeničko ređenje za parišku biskupiju 1929. Neposredno poslije ređenja odlučio se za redovnički život i ušao u novicijat dominikanske provincije sjeverne Francuske. Zatim se nalazi u Amiensu, da bi godinu dana kasnije postao profesor. Prema dominikanskim konstitucijama u Saulchoir pohađao je tri godine filozofiju.

Još dok je bio mlad napisao je dva djela o arapskoj filozofiji. Pod konac 1935. ostavlja Francusku da se preseli u École Biblique u Jeruzalemu, koju je 43 godine ranije osnovao 78-godišnji bibliclist M. J. Lagrange OP, koje je mnogo pridonio obnovi biblijskih nauka u Katoličkoj Crkvi. G. 1935. u Rimu je dobio licencijat iz biblijskih nauka. Pod jesen 1934. počeo je s predavanjima iz arheologije, povijest i akademskog jezika. U »Jeruzalemskoj Bibliji« (Bible de Jerusalem) preveo je i bilješkama popratio knjigu Postanka, 2. Kraljevsku, 1. i 2. Samuelovu. Plodnost u radu pokazuje njegovo klasično djelo »Les institutions de l'Ancien Testament« I-II, Paris 1958—1960, koje je prevedeno na engleski, holandski, njemački, španjolski, talijanski i moderni židovski jezik. Osobno je vodio